

MET SCHERP SCHIETEN

MET SCHERP
SCHIETEN
Ian Bragg Thriller # 7
Craig Martelle

Met scherp schieten

Ian Bragg Thriller # 7

Originele titel: Live Fire (2024)

Auteur: Craig Martelle

Media: www.craigmartelle.com;

facebook :

www.facebook.com/AuthorCraigMartelle/

Cover: Stuart Bache

Vertaling: Eduard Meinema, www.transfiction.nl

Copyright © 2025 Craig Martelle Inc.

Dit boek is fictie. De personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden geportretteerd zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms beide. De Operator en Ian Bragg Thrillers (en wat daarbinnen gebeurt / personages / situaties / werelden) zijn Copyright (c) 2020 van Craig Martelle.

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations, or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Martelle Inc.

ISBN 9789403848105

NUR 332

All rights reserved.

In deze serie verschenen:

Ian Bragg 1 - De Operator

Ian Bragg 2 - Een zuivere moord

Ian Bragg 3 - De vervanger

Ian Bragg 4 - Een dodelijke Bragg

Ian Bragg 5 - De toren

Ian Bragg 6 - De spin en de schorpioen

Ian Bragg 7 - Met scherp schieten

1

'Ik kan de richting van de wind niet veranderen, maar ik kan mijn zeilen wel zo aanpassen dat ik altijd mijn bestemming bereik.' – Jimmy Dean

De straatlantaarns verlichtten het gebied nauwelijks. Hier en daar liepen schaduwachtige figuren rond. Een eenzame ziel leunde tegen een muur en rookte een sigaret. Ik keek toe vanaf een dak waar ik niet had mogen zijn, maar de regionale directeur had de weg vrijgemaakt door de camera's uit te schakelen en de deur te ontgrendelen. Hij stond een paar meter van me vandaan en keek naar het tafereel beneden.

Hij was de nieuwe directeur, Bob Casey genaamd, een voormalig operator die een managementfunctie had gekregen nadat de vorige directeur was gepakt tijdens een poging tot moord. Nadat we hem op een technische grond hadden vrijgesproken, hadden we hem naar een land zonder uitleveringsverdrag gebracht, waar hij van een rustig pensioen genoot. Het Vredesarchief zorgde voor zijn eigen mensen. Loyaliteit was wederzijds.

Devin MacGregor was de man die tegen de muur leunde. Zijn doelwit moest nog verschijnen. Weer een drugsdealer. De oorlog tegen drugs werd gevoerd door mensen zoals ik. Operators. Huurmoordenaars in dienst van mensen met geld die het recht in eigen handen moesten nemen. Criminelen en slechteriken hadden ruzie met de verkeerde mensen.

Ik nam hun geld aan en gaf ze wat ze wilden – als het doelwit aan de verkeerde kant van de rode lijn stond. Het was een moeilijke morele positie. Ik was degene geworden die over leven en dood besliste. Ik deelde die verantwoordelijkheid met de regionale directeurs omdat we het druk hadden en ik ze niet allemaal kon controleren. Ik wilde die vloek niet op Jenny's schouders leggen, hoewel ze die last wel zou hebben gedragen. Dat was waar ons

huwelijk om draaide. Een partnerschap. Zij concentreerde zich op het binnenhalen van de contracten. Ik regelde de beoordeling en de operators.

‘Hij is goed,’ fluisterde Bob, alsof we beneden konden worden gehoord.

‘Dat is wat ik heb gehoord,’ antwoordde ik vrijblijvend. Ik zag anderen meestal niet in actie. Mijn vrouw Jenny was efficiënt. Ze hield niet van het doden en deed het alleen als haar persoonlijke veiligheid in gevaar was. Ze was meedogenloos efficiënt. Geen sensatiezucht. Geen ego. Haar acties waren niet gemaakt voor tv. Doe het en verdwijn. De ergste nachtmerrie was gepakt worden.

Dat maakte het nog spannender.

Een Cadillac Escalade kwam vanaf de hoofdweg aanrijden en sloeg langzaam de kleinere zijstraat in. De koplampen gingen uit. De straatlantaarns flikkerden en gingen uit.

‘Dit lijkt wel een stripverhaal,’ mompelde ik. Ik voelde mijn gezicht vertrekken als of het een eigen wil had. Ik zette mijn monoculaire nachtkijker op, maar de afstand was te groot. Het was bijna moeilijker om door de groene korrel van oude technologie heen te kijken. Ik deed hem weg en gaf hem aan Bob. ‘Je hebt betere apparatuur nodig.’

Ik tuurde in het donker. Het licht van de hoofdweg was voldoende om schaduwen te onderscheiden die doelbewust bewogen.

‘Wat zijn ze aan het doen?’ vroeg Bob. ‘Ze gedragen zich alsof ze militairen zijn.’

‘Inderdaad, ze maken de straat vrij voor een of andere vergadering van hun baas. Hij zit in de Escalade, maar is nog niet uitgestapt. Weet je waar Devin heen is?’

‘Ik ben hem uit het oog verloren toen de lichten uitgingen. En ik probeer niet grappig te zijn.’ Bob bleef fluisteren.

De parkeerlichten van de Escalade gingen aan. Na de bijna volledige duisternis waren die lichten voldoende om de belangrijkste spelers in de straat beneden te verlichten. De schimmige figuren van daarnet waren verdwenen. De enigen die overbleven waren die uit het voertuig. Drie mannen met wapens, misschien machinepistolen, misschien afgezaagde jachtgeweren. Ik kon het vanaf deze afstand niet zien.

Drie verspreidden zich voor de voorkant van het voertuig, elk met hun wapen op een andere hoek gericht, weg van het voertuig. Een deur ging open in het dichtstbijzijnde gebouw. Twee laseraanwijzers richtten zich op de persoon.

‘MP-5’s.’ Of ze volautomatisch waren of niet, maakte geen verschil. Het waren effectieve wapens op korte afstand. De nieuwe figuur zou sterven als de drugsbaron dat wilde.

Op het juiste moment stapte hij uit het voertuig. Hij was niet wat ik had verwacht. Een dunne, jonge man in een spijkerbroek en een hoodie. Hij liep met een uitgesproken branie naar de nieuwkomer toe, zijn handen in de zakken van zijn sweatshirt. Hij liep moedig langs zijn beveiligingsteam. Zij gingen opzij staan om een vrij schootsveld te behouden.

De nieuwkomer stak zijn hand op als begroeting.

‘Is dat Devin?’ vroeg ik me af.

‘Ik denk het niet,’ zei Bob. ‘Te lang.’

Er was beweging onder de Escalade, verlicht door de parkeerlichten. Een hand die een bal rolde. Geen bal, een granaat. Een van de bewakers draaide zich om. De lont van een granaat maakte een geluid, een sissend geluid dat in een gevecht onopgemerkt zou blijven, maar niet in de stilte van een verlaten steegje.

De leider draaide zich net op tijd om om te zien wat er aankwam. De bewaker was halverwege om zich tussen de granaat en zijn baas te werpen toen deze explodeerde. De ontploffing veegde de vijf mensen op straat weg.

Voordat de rook was opgetrokken, was er een figuur te zien die naar de hoofdweg rende. De chauffeur stapte uit en vuurde zijn volautomatische machinepistool af op de moordenaar in een laatste daad van verzet. Een knal gaf aan dat de radiator was ontploft, waardoor damp en stoom onder de motorkap vandaan kwamen.

De rennende man, waarvan ik aannam dat het Devin was, struikelde en viel op de grond, rolde verder, kwam weer overeind en rende weg met een duidelijk mank been. De chauffeur verwisselde het magazijn. Toen hij zijn wapen richtte, was zijn doelwit verdwenen. Hij stopte de MP-5 onder zijn losse jas en rende de andere kant op, zonder om te kijken naar het voertuig of de lichamen op de grond.

Atlanta had geen schotdetectiesysteem, maar ik verwachtte dat de autoriteiten snel zouden arriveren. Een explosie zoals die van beneden zou de aandacht trekken. Het geweervuur zou daar nog aan bijdragen.

Zonder twijfel. De goeden kwamen eraan, maar het was veel te laat.

‘Ik denk dat Devin geraakt is.’

‘Wat is zijn ontsnapingsplan?’

Bob haalde zijn schouders op. ‘Geen idee. Maar er is een verpleegster die ons team welgezind is. Ik heb haar ingehuurd. Als hij gewond is, is hij onderweg naar haar toe. Ze heeft een werkplaats waar ze zo ongeveer alles kan repareren.’

‘Goed bedacht, maar je moet haar laten gaan als ze iets weet over ons of onze mensen.’

‘Wat? Het is goed om haar op de loonlijst te hebben,’ betoogde Bob.

Ik keek hem aan. ‘Ik wil hier heel duidelijk over zijn. We kunnen geen externe banden hebben met het Vredesarchief en willekeurige mensen.

Hij wuifde afwijzend. Ik voelde de hitte opkomen. Het was donker, dus hij zag het niet.

‘Ze weet niets van wat we doen. Ze denkt dat we bendeleden zijn. Ik heb haar verzekerd dat we niet in drugs handelen. Dat is haar enige reden om ons af te keuren, maar dankzij onze klanten hebben we de drugscriminaliteit hier in Atlanta teruggedrongen. Net nog een, zoals je hebt gezien. Het ergste is dat er iemand anders voor in de plaats komt. De natuur verafschuwt een vacuüm. Het enige positieve is dat de nieuwe persoon niet zo bedreven zal zijn en eerder door de concurrentie zal worden uitgeschakeld. We laten ze met elkaar vechten, zo blijven ze uit de buurt van de fatsoenlijke mensen.

Ik kon zijn logica niet tegenspreken. Ik had hetzelfde gedaan. De dealers waren een ander soort mensen, net als de leveranciers. Ik vond het prima dat ze een onderlinge strijd voerden die hun invloed op het midden van Amerika verminderde.

‘Weet je wie de drugsbaron daar beneden ontmoette?’ Ik knikte naar de straat.

‘Een distributeur.’ Hij leunde tegen het raam. De straat bleef leeg, behalve de lichamen en de Escalade met de bestuurdersdeur nog open.

‘We kunnen beter gaan,’ stelde ik voor. ‘We evalueren alles als Devin bij het verzamelpunt verschijnt.’

‘Ik denk dat we het vanavond best goed hebben gedaan, vindt u niet, meneer Bragg?’ Bob viste naar een compliment.

‘Noem me maar Ian. We bewaren de complimenten en kritiek voor de debriefing.’ Het was vreemd om een aanslag te zien plaatsvinden. Het kwam zelden voor dat we met andere operators samenwerkten, maar de training in Arizona bracht de goede en slechte kanten aan het licht, waardoor de operators beter werden. Ons succespercentage steeg tot maar liefst honderd procent succesvolle sancties. Daardoor kregen we een groot aantal nieuwe contracten binnen. De westelijke regio deed het geweldig.

We gingen naar de voordeur, die aan de andere kant van het blok lag, en stapten in een onopvallende huurauto die was opgehaald bij een onbekend verhuurbedrijf met valse papieren, die na één keer gebruik werden weggegooid. Er was geen geschiedenis, geen gegevens, geen verbanden met wat dan ook. Zelfs de creditcard die werd gebruikt om te betalen was eenmalig en gekocht op een manier om te verbergen wie hem had gekocht. Alle links naar de auto zouden een doodlopende weg zijn als iemand zo slim was om het voertuig te controleren dat na het drugsgeweld vertrok.

Wat de politie waarschijnlijk niet zou doen. We hadden geen relatie met de betrokken partijen. Maar ‘waarschijnlijk’ was niet goed genoeg. We konden niets aan het toeval overlaten.

Het verborgen spoor? Het kostte ongeveer tienduizend dollar om in het onbekende te verdwijnen tijdens het simpele proces van het huren van een auto die vroeg zou worden teruggebracht naar de plaats van de oorspronkelijke verhuur.

‘Het Vredesarchief neemt zo min mogelijk risico’s om onze klanten tevreden te stellen,’ verklaarde ik.

Bob knikte alleen maar. Hij reed voorzichtig. Het had geen zin om hard weg te rijden. Een politieauto met zwaailichten passeerde ons in tegengestelde richting.

‘Deze klus zat me niet lekker. We werden niet betaald om de andere vier mensen uit te schakelen. We zijn geen brute kracht. Een granaat is niet bepaald nauwkeurig.’ Ik haatte het om de nevenschade te zien. Misschien verdienden ze het allemaal om te sterven, maar ik voelde me niet op mijn gemak omdat ik het niet zeker wist. We pakken alleen slechte mensen aan. Dat is de enige manier waarop ik mezelf kan verzoenen met het doden.’

‘Ze waren allemaal uitschot, zelfs de lijfwachten, omdat ze het voor die punker mogelijk maakten om te doen wat hij deed.’ Er klonk een scherpe toon in Bobs stem.

‘Wat heb jij hier persoonlijk mee te maken?’ vroeg ik me af.

‘Wat bedoel je? We hadden een contract. Twee miljoen om die vent uit te schakelen. Dat is alles, meer niet.’

‘Ik wilde het even controleren. Als je te emotioneel betrokken raakt, ga je goede beslissingen in twijfel trekken. Persoonlijk wil ik niet dat we het doden van groepen mensen zoals deze omarmen. Onze contracten zijn voor individuen. Bijkomende schade werkt voor mij niet, zelfs als het slechte mensen zijn die hun verdiende loon krijgen. Wij zijn de rechters van het oorspronkelijke contract. We zijn niet de rechters van andere betrokkenen.’

Ik gaf mezelf net zo goed een preek als Bob. Dit was het moeilijkste deel van wat we deden. Volledig emotioneel zijn was ook niet goed. Dat deed me denken aan Jack Palance, die iets te veel van het doden genoot. Brutaal, mooi en efficiënt. Maar ook psychotisch. Ze was dood en begraven omdat ze mijn vrouw had proberen te vermoorden.

‘Ik zal erover nadenken,’ antwoordde Bob.

Dat was het beste wat ik kon vragen. Ik had geen jaknikker nodig. Ik had iemand nodig die kon nadenken. Hij moest de redenen begrijpen achter wat ik van hem vroeg. En er mocht geen misverstand zijn. Het was geen vraag. ‘Bedankt, Bob. We hebben je nodig om

contracten met operators te sluiten. Lever en lever nog meer, zonder je te veel in te laten met jezelf. Laat de operators niet te diep ingrijpen. Ik ben benieuwd naar Devins mening over waarom hij voor deze methode heeft gekozen, maar ik moet toegeven dat hij soepel onder de SUV kroop om het wapen te plaatsen.'

Bob glimlachte. 'Ik had nooit gedacht dat hij dat zou doen, en ik beschouw mezelf graag als een professional.'

2

‘Zoek een plek binnenin jezelf waar vreugde is, en die vreugde zal de pijn wegbranden.’ – Joseph Campbell

Devin liep zonder ook maar een spoortje van mank lopen het appartement binnen. Ik keek naar zijn been om te zien of ik sporen van een schotwond kon ontdekken.

Hij grijsde, wetende dat hij zijn misleiding had volbracht. ‘Als ze iemand achtervolgen die is neergeschoten, nemen ze de tijd om na te denken over een gewond dier dat in een hoek is gedreven, terwijl ik op hoge snelheid wegren om zo snel mogelijk ergens anders te komen. Na het gevecht kun je maar beter niet in de buurt blijven.’

‘Een goede regel om naar te leven.’ Ik boog mijn hoofd in bewondering.

Jenny liep naar voren. Ik was misschien wel de slechtste echtgenoot ter wereld, want ik had haar weer eens niet voorgesteld.

‘Ik ben Jenny Bragg.’ Ze stak haar hand uit naar de operator en hij nam die aan.

‘Aangenaam kennis te maken, mevrouw,’ zei hij met een licht zuidelijk accent.

Hij stak zijn hand naar mij uit en we schudden elkaar de hand.

‘Wat vond je ervan?’ vroeg hij zonder te wachten.

Ik nam een slokje van mijn bruisende water. ‘Je was ongelooflijk toen je van de muur naar de SUV kroop. Het was een riskante

manoeuvre, maar het heeft zijn vruchten afgeworpen. Het bracht je in positie voor de groepsmoord. Wist je van de chauffeur?’

Hij knikte. ‘Hij was een berekende onbekende. Ik had een pistool als hij te snel uit het voertuig zou stappen.’ Hij keek me aandachtig aan. ‘Er is iets dat je niet zegt.’

‘Wat was je opdracht?’

‘Die jonge drugsbaron.’

‘Maar je hebt vijf mensen uitgeschakeld.’ Ik daagde hem uit, maar hield mijn stem kalm. Het was een beschuldiging, maar het hoefde niet zo te klinken.

Hij liet zijn hoofd zakken en ademde diep uit voordat hij weer ademhaalde, nadenkend voordat hij iets zei. Ik vond het prettig dat hij niet meteen in de verdediging schoot.

‘Ik volg deze man al een maand. Hij gaat nooit ergens heen zonder zijn bende, als je het zo kunt noemen. Hij ontmoet andere slechte mensen in achterafstraatjes. Toen ik lucht kreeg van deze ontmoeting, wist ik hoe het zou aflopen en wie er zouden zijn. Die kerels waren allemaal schoften, en beter nog, door deze aanslag zijn twee potentiële bondgenoten nu rivalen geworden. Ze zullen elkaar niet meer vertrouwen.’

Ik had moeite om zijn logica te weerleggen.

‘Dit is moeilijk voor mij,’ zei ik. ‘Ik geef toe dat ik hetzelfde heb gedaan. We hebben soldaten gedood om de generaal te pakken te krijgen.’ Mijn gedachten gingen naar het complex in Idaho. We hebben veel schade aangericht, ook al heb ik nooit de kans gehad om het 50-kaliber sluipschuttersgeweer af te vuren dat ik door de heuvels en valleien heb gesjouwd. ‘Bedankt. Ik moet erop vertrouwen dat jij de situatie veel beter kende dan ik ooit zal doen.’ Ik keek naar Bob en knikte.

Devin knikte naar me als blijk van waardering voor mijn onthulling. Ik had geen tijd om achteraf te twijfelen aan de beslissingen van de agenten in het veld. Als hij het doelwit een maand lang had gevolgd, had hij alle informatie die hij nodig had om een weloverwogen beslissing te nemen.

‘Hoe kwam je achter de afspraak?’ vroeg Jenny. Ik wilde dat ook weten, aangezien we daar waren om training te geven aan de agenten uit de zuidoostelijke regio. Als hij iets deed wat anderen niet deden, konden zij daarvan leren.

Hij keek samenzweerderig om zich heen. ‘Een informant bij de politie.’

Ik voelde mijn gezicht betrekken. Net als Jenny en mijn interacties met de vicepresident, bracht het omgaan met ambtenaren veel risico’s met zich mee. Ze zouden ons geen dekking geven. Als we gepakt zouden worden, zouden we aan ons lot worden overgelaten. Plausibele ontkenning.

‘Hij is cool. Hij heeft me nog nooit gezien. We communiceren via valse e-mailadressen. Ik heb alleen toegang tot de mijne via VPN, terwijl ik anoniem blijf. Het was toeval dat ik hem tegenkwam, maar hij was op zoek naar een onofficiële manier om te doen wat gedaan moest worden. Zijn woorden, niet de mijne.’

‘We maken gebruik van alle middelen die we kunnen, terwijl we ze op afstand houden,’ zei Bob.

‘Jullie twee gaan me overtuigen. Hoe gaat dat oude gezegde ook alweer? Als het niet kapot is, repareer het dan niet.’ Ik grinnikte zachtjes. ‘Ik zal jullie mijn algemene richtlijnen geven, die jullie al hebben gehoord en al kennen, maar ik ben verplicht ze te herhalen, want dat is wat leidinggevendens doen. Breng het Vredesarchief niet in gevaar. Deel niets ervan met iemand die geen werknemer is. Ten tweede, breng onze mensen niet in gevaar. Hoe minder ze van elkaar weten, hoe beter het voor ons is. Ten derde, voer contracten zo goed mogelijk uit zonder de eerste of tweede regel te overtreden. Hou het

eenvoudig. En Devin MacGregor, goed gedaan vanavond. Je hebt me overtuigd. Bob, bedankt dat je me de kans hebt gegeven om een operator in actie te zien.'

'Ik ook, Ian. Het is de eerste keer dat ik er een heb gezien zonder zelf de trekker over te halen, om het zo maar te zeggen.'

We gebruikten niet altijd vuurwapens. Zoals bij de aanslag van vanavond, waar een granaat het wapen bij uitstek was.

Bob stak één vinger op. 'Er is nog een operatie vanavond.'

Ik keek naar Jenny voordat ik naar Bob keek. 'Gaan we mee?'

Bob schudde zijn hoofd. 'We kijken deze keer alleen toe. Devin, ga naar huis en ontspan je. Ik waardeer je uitstekende werk.'

Devin wist dat hij werd weggestuurd zodat we over de andere operator konden praten. Hij wilde en hoefde niets te weten over de operator of de operatie. Hij zwaaide terwijl hij wegliep.

Toen hij weg was en de deur dicht was, zei ik: 'Vertel me over de opdracht van vanavond.'

Jay Weatherfall had al twee succesvolle klussen op zijn naam staan. Dit was zijn derde opdracht. Ze waren allemaal verschillend geweest, en dat vond hij juist zo leuk. Het was uniek. Het ultieme mentale schaakspel. Hij had een vermoeden waar zijn doelwit zou zijn.

Trevor Binswager was een slijmerig type. Hij had te veel mensen opgelicht. Na de laatste poging probeerde hij te verdwijnen, maar mevrouw Livenst was een vermogend persoon. Ze had privédetectives ingeschakeld om hem op te sporen. Nu wilde ze hem laten elimineren.

Ze had vrienden gevraagd, die het contract hadden onderhandeld tijdens een exclusieve bijeenkomst van rijke mensen in een club in Noord-Chicago.

Ian en Jenny waren de eigenaren van de Club, die als dekmantel diende voor het Vredesarchief. Daar werden de meeste contracten onderhandeld in een elektromagnetisch afgeschermd lounge. Het Vredesarchief verdeelde de contracten geografisch over de locaties waar de doelwitten zich bevonden. Soms verhuisden de doelwitten en volgden de operators hen. Zodra een operator een contract toegewezen kreeg, was het aan hem om dat uit te voeren.

Jay had dit contract binnengehaald met een bod van 900.000 dollar. Hij vond dat hij zijn biedingen onder de miljoen moest houden vanwege zijn lage aantal succesvolle hits.

Operators boden op contracten die verborgen waren op het dark web, in een meerlagig versleuteld bulletinboard. Jay had het contact grondig bestudeerd en zo kwam hij op de bijnaam Gladde Gluiperd voor deze man.

Zodra hij zijn hoofd liet zien, even zichtbaar werd, verdween hij snel weer. Dan gleed hij onder de golven weg en was hij verdwenen, om even later weer op te duiken en iemand anders te proberen op te lichten.

Jay had Gladde Gluiperd het idee gegeven dat Jay een loterijwinnaar was die op zoek was naar een manier om zijn winst te verdubbelen. Gluiperd had meteen een perfect verkoopverhaal klaar, en het zou slechts de helft van zijn fortuin van veertig miljoen dollar kosten dat Gluiperd zou investeren en omzetten in tachtig miljoen.

Helemaal niet hebzuchtig, dacht Jay, terwijl hij zijn hoofd schudde om zijn eigen sarcasme.

De uitdaging om de juiste manier te vinden om iemand als Gluiperd te pakken, stuurde Jay op de ene na de andere vergeefse zoektocht. Totdat hij eindelijk de connectie legde. De man was nooit

beschikbaar voor een persoonlijke ontmoeting, totdat Jay hem vertelde dat hij niet via zijn bedrijf zou investeren als hij hem niet de hand kon schudden.

De gladde Gluiperd belde de dag ervoor met een ontmoetingsplaats en -tijdstip.

Dat gaf Jay geen ruimte om de dingen op de juiste manier te doen. Hij kon niet door de identificatieprocedure heen om zijn echte naam te verbergen. Hij had nu meteen een auto nodig.

Jay ging naar een grote supermarkt en speurde de parkeerplaats af tot hij een oudere Hyundai vond met een slot dat nog met sleutel werkte en de volledige start-hack op YouTube. Hij had hem binnen een minuut gestart en reed in een rustig tempo weg. Hij vermeed alle grote wegen die naar het westen naar de andere kant van de stad leidden. Dat kostte hem twee uur en zorgde ervoor dat hij slechts een uur te vroeg op de ontmoetingsplaats aankwam.

Jay had de kaart bestudeerd op zoek naar toegangs- en uitvalsroutes. Hij had geen idee van Gluiperds lengte of lichaamsbouw, dus een moord met blote handen werd een derde optie. Het kon nooit de primaire optie zijn, omdat het moeilijk was om geen bewijs achter te laten op de plaats van een worsteling, hoe verrast het doelwit ook was of hoe snel ze ook werd uitgeschakeld.

Jay wist deze dingen niet uit eerste hand. Hij keek naar true crime-programma's op televisie. Hij wist dat dat niet de beste manier was om zijn vak te leren, maar hij had niets anders als hij onopvallend wilde blijven.

Operators die niet snel leerden, bleven niet lang genoeg in leven om van de vruchten van hun arbeid te genieten.

Hij wilde lang blijven. Na twee jaar, één contract per jaar, was hij volgens de meeste maatstaven al rijk. Hij betaalde zelfs belasting over zijn 'adviesgeld'.

De ontmoetingsplaats was afgelegen, wat buiten het bereik lag van wat Jay zou hebben gebruikt om zich in het volle zicht te verbergen. Hij zou een drukke plek hebben gekozen, zoals de parkeerplaats van een winkelcentrum. Maar Gluiperd wilde absoluut geen camera's. Jay vond het gebrek aan videobewijs niet erg.

De gladde Gluiperd had waarschijnlijk zijn eigen aanpak, maar hij was niet gewelddadig geweest, alleen overtuigend, en verdween toen hij het slachtoffer had uitgetekend voor alles wat hij kon krijgen.

De parkeerplaats van de grotendeels verlaten fabriek was enorm. Er stonden een paar auto's geparkeerd bij bijgebouwen die ongetwijfeld voor een habbekrats werden verhuurd. Net als starterswoningen waren het startende bedrijven. Jay applaudiseerde in stilte voor hen. Iedereen moest ergens beginnen, net als de grote technologiebedrijven die ooit in garages waren begonnen.

Jay reed terloops rond het terrein om drie routes uit het gebied te verkennen. Hij droeg een sjaal over zijn gezicht, voor het geval de kleine bedrijven camera's hadden. Twee van de uitgangen waren te voet en één was via een zijweg. Hoe dan ook, Jay zou een groot deel van de afstand te voet moeten afleggen om hier weg te komen. Hij zou de auto achterlaten en lopen, of vanaf het begin lopen. Het hing allemaal af van zijn inschatting of hij gevolgd zou worden of niet.

Hij parkeerde niet in het midden van het lege terrein, maar ook niet te dicht bij de in gebruik zijnde gebouwen. Hij dacht dat Gluiperd de afstand wel zou waarden.

Het werkte ook in Jay's voordeel. Hij deed zijn sjaal af om zijn doelwit niet te alarmeren. Hij zette de muziek zachter terwijl hij de motor liet draaien. Hij had ideeën over hoe de aanslag zou verlopen. Twee daarvan hadden betrekking op de auto. Eén had betrekking op het kleine kaliber pistool in de middenconsole. Een andere had betrekking op de fles afvoerreiniger die hij in zijn keel zou gieten nadat hij hem bewusteloos had geslagen. De laatste was een mes.

Hij mocht niet betrappt worden met zijn gereedschap. Zijn vluchtroute was zo gepland dat hij de spullen een voor een op verschillende manieren kon dumpen, om te voorkomen dat ze bij elkaar zouden worden gevonden. Hij had alles al schoongeveegd.

Twee keer.

Hij wachtte en wachtte. Gladde Gluiperd kwam niet op tijd, zelfs niet tien minuten te laat. Het verkeer in Atlanta stond bekend als onvoorspelbaar, dus Jay wachtte. Hij had niets anders te doen, maar begon zijn vertrouwen te verliezen.

Hij had een maand van zijn leven besteed aan het opzetten van deze val voor zijn doelwit en als hij eenmaal weg was, zou het moeilijk worden om hem weer terug te halen. Jay wilde niet weer helemaal opnieuw beginnen, maar wat kon hij doen? Hij pakte de versnellingspook vast en begon hem uit de parkeerstand te halen, maar er kwam een nieuwe auto het terrein oprijden die langzaam een rondje reed, net zoals Jay had gedaan. Hij duwde de versnellingspook terug in de parkeerstand en haalde zijn voet van de rem.

Hij draaide het raampje open en stak zijn arm naar buiten in een poging nonchalant over te komen. Hij was allesbehalve kalm. Zijn uiterlijke verschijning was niets meer dan een façade.

De auto maakte zijn rondje af en draaide naar hem toe.

‘Dit is de tijd voor goede mannen om op te staan ter verdediging van een groot land. Mogen onze vijanden voor ons vallen totdat alleen de rechtvaardigen overblijven. We vechten voor het grotere goed,’ mompelde hij in zichzelf in zijn eigen verzonnen stille gebed. Door zichzelf als illuminati te beschouwen, kreeg hij de juiste houding in de laatste momenten voordat hij iemand anders van het leven beroofde.

Het was nooit gemakkelijk. Voor Jay was het veel meer dan een baan. Het was een roeping.

Gladde Gluiperd kwam nonchalant dichterbij en stopte op twee autolengtes afstand. Hij reed in een nieuwe Chevy Suburban met donkere ramen, zelfs de voorruit maakte het voor Jay onmogelijk om te bevestigen of het Gladde Gluiperd zelf was.

Jay leunde uit het raam en zwaaide. De bestuurdersdeur ging open en de man stapte uit.

Blond haar, blauwe ogen, lang en een glimlach van een miljoen dollar. Hij zag eruit als een linebacker die bijkluste in ondergoedreclames.

Jay zag hoe effectief hij als elite-oplichter kon zijn. Hij was een van die mooie mensen met een speciale uitstraling waardoor mensen hem meteen geloofden.

Wat voor Jay nog belangrijker was, was dat hij groter was en beter in vorm leek. Jay opende zijn eigen deur om te doen alsof hij uitstapte, terwijl hij tegelijkertijd de auto in versnelling zette. Hij gaf eerst langzaam gas en trapte toen het pedaal helemaal in. De banden spinden even voordat ze grip kregen.

Gladde Gluiperd ging ervan uit dat iedereen hem te slim af wilde zijn, maar hij vertrouwde op zijn natuurlijke gave om snel te reageren op problemen. Hij week uit naar rechts, maar wilde niet klem komen te zitten tussen de grilles van de twee voertuigen, dus sprong hij naar links en probeerde terug te komen op de bestuurdersstoel.

Jay draaide het stuur naar rechts en vervolgens weer naar links om Gluiperd zijdelings te raken en hem tussen de twee bumpers te verpletteren. Jay deinsde terug van zijn open raam, waar Gladde Gluiperds schreeuw werd onderbroken toen hij bijna in tweeën werd gesplitst. Jay liet het gas los en remde af zodat hij in de achteruitkijkspiegel kon kijken, aangezien die aan de zijkant weg was.

De groeiende plas bloed en ingewanden bevestigde wat Jay had gedacht op het moment dat hij zich op enkele centimeters afstand van de oplichter bevond.

Jay reed nonchalant naar de afrit en volgde de kaart, die hij in zijn hoofd had, om het gebied via een onopvallende route te verlaten. Hij nam zijstraten om de hoofdwegen te vermijden, waar de kans groter was dat de politie zou zijn. Jay zette de muziek aan en leunde met zijn arm uit het raam, terwijl hij zijn licht gedeukte bumper negeerde.

Bij een stopbord pakte hij zijn bandana en wikkelde die om zijn hoofd, in een poging eruit te zien als een echte redneck in een oude auto. Of in ieder geval zoals hij zich een redneck voorstelde. Hij beseftte dat hij het niet zeker wist. Hij hoopte dat het hem niet zou verraden.

Door het daglicht waren de meeste mensen in de woonwijk aan het werk. Geen nieuwsgierige blikken. Het duurde niet lang voordat hij een kilometer, en daarna twee kilometer afstand had genomen van de plaats delict. Hij reed naar een winkelcentrum en parkeerde zijn auto uit de buurt van het hoofdgebouw. Hij veegde de auto schoon en stopte het pistool in de ene zak en het mes in de andere. Hij had geen identiteitsbewijs bij zich, maar wel contant geld.

Hij stapte uit en sprenkelde de afvoerreiniger op het stuur, de versnellingspook, de deur en als laatste de stoel. Hij gooide de fles naar binnen nadat hij deze snel had afgenomen met zijn bandana, die hij als doek had gebruikt.

Jay slenterde over de parkeerplaats en liep rechtstreeks naar het winkelcentrum. Niemand keek op van iemand die naar het winkelcentrum ging, maar iemand die doelloos tussen de auto's rondwaalde? Dat zou wel degelijk argwaan wekken.

Jay liep het winkelcentrum binnen, kocht nieuwe kleren, kleepte zich om in het toilet en liep aan de andere kant weer naar buiten. Hij wachtte op de bus in een korte rij met oudere dames. Ze starden hem allemaal aan.

‘Ik haat autorijden, wat kan ik zeggen?’

‘Je bent tenminste je rijbewijs niet kwijtgeraakt omdat je familie vond dat je te oud was,’ zei een van de vrouwen. De anderen mompelden instemmend. Jay onderdrukte de neiging om te lachen. Het was een belachelijke situatie voor een operator die op het punt stond de andere helft van zijn negenhonderdduizend dollar te innen.

‘Dat is balen. Ik zou dat mijn oma nooit aandoen.’

De vrouw reageerde geprikkeld. ‘Zie ik er zo oud uit?’ Ze schuifelde naar hem toe.

‘Wel... ja,’ gaf hij toe.

De andere oude dames lachten.

Ook zij lachte. ‘Dat komt omdat ik dat ook ben! Kom naast me zitten, jongeman, en vertel me eens over jouw oma.’

3

‘Vertel het me en ik vergeet het. Leer het me en ik onthoud het. Betrek me erbij en ik leer het.’ – Benjamin Franklin

Ik liep heen en weer in onze suite in het Hilton. Miss Jenny keek naar me, zoals ze altijd deed.

‘Wat zit je dwars?’

‘Bijkomende schade,’ antwoordde ik. ‘Ik weet niet waar we de grens moeten trekken.’

‘In hoeverre heb je controle over de handelingen van de operators als ze eenmaal het contract hebben binnengehaald?’ Ze hield haar vingers omhoog en liet een nul zien.

‘Moeten we meer controle hebben?’ vroeg ik.

‘Kunnen we meer controle krijgen zonder iedereen in de organisatie in gevaar te brengen?’

‘Dat is waar ik mee worstelde. Ik zie geen manier waarop we dat kunnen doen. We zullen gewoon moeten vertrouwen op de regionale directeuren en hun mensen.’ Jenny bracht me waar ik al was geweest zonder het toe te geven. Ik was op zoek naar een andere manier, maar soms was het voor de hand liggende antwoord het enige antwoord.

‘Zoals je al zei, neem goede mensen in dienst en laat ze hun werk doen.’

‘Dat was iemand anders, maar ik citeerde hem omdat hij slim was.’ Ik glimlachte om mijn standpunt te versterken.

Jenny schudde haar hoofd naar me. Ze bedekte haar gezicht met haar hand, zodat ik niet kon zien dat ze glimlachte.

‘Laten we verder gaan.’ Ik draaide mijn vinger in de lucht. ‘Hebben we alles gedaan wat nodig is om de training te geven?’

‘We hebben Harper’s Dude Ranch het afgelopen jaar vastgelegd. Exclusief voor onze groep, hoewel ze om de paar weken bellen om te vragen of ze nog een paar mensen naast ons evenement kunnen plaatsen. Ik weet niet hoe vaak ik ze nog nee moet zeggen. Voor wat we hebben betaald, zou je denken dat ze minder opdringerig zouden zijn.’

‘Ze proberen geld te verdienen. Ik kan het ze niet kwalijk nemen. We gaan er morgen vroeg heen om ervoor te zorgen dat ze begrijpen dat we privacy willen.’

‘Je weet dat we elke dag iets met de paarden moeten doen. Ze zijn er behoorlijk enthousiast over.’

Ik trok een grimas. ‘Paardrijden,’ mopperde ik. ‘Je moet je opofferen voor het team, toch?’ De enige andere keer dat we een trainingsretraite hadden gehouden, was op een afgelegen paardenranch. De omgeving was bevorderlijk voor wat we wilden bespreken, en de oude man die de ranch runde, was iemand die ik een vriend zou noemen. Als hij iets nodig had, lieten we alles vallen en renden we naar hem toe, maar daar was één probleem mee. Hij had geen manier om contact met ons op te nemen. We hadden hem geen enkele informatie gegeven waarmee hij ons kon vinden.

We hebben veel geleerd tijdens dat evenement, maar het belangrijkste was dat het ons een professionelere organisatie maakte.

Net als de vorige keer plaatsten we de oproep in de diepere regionen van ons dark web-bulletinboard, waar we de potentiële contracten plaatsten. Het was moeilijk te vinden, zelfs met alle wachtwoorden om steeds dieper te komen, maar het was niets dat een

gewone browser of professionele surfer kon vinden. Het was het allerbeste systeem dat er voor geld te koop was.

Het was noodzakelijk om ons bedrijf te beschermen, wat bij uitbreiding ook onze mensen beschermde.

‘Denk je dat de verzonnen superheldennamen zullen werken?’ vroeg Jenny.

De vorige keer gebruikten we westerse filmsterren. Ik had iets anders nodig om de mensen in mijn hoofd op een rijtje te houden. Hoe minder echte namen ik kende, hoe beter het voor ons was. Ik kon niet verklappen wat ik niet wist. De rest kon ik wel aan, maar je kon nooit voorspellen wat een overijverige aanklager zou doen. We hadden een geweldige advocaat in dienst bij de Club. Zij zou de juridische magie laten gebeuren, zolang we maar contact met haar konden opnemen. We hoefden alleen maar te zwijgen tot ze arriveerde.

Dat kon ik wel. Jenny ook. Niets zeggen was de beste verdediging tegen ondervraging. Dat had ik gehoord. Ik had nog nooit aan de verkeerde kant van de tafel gezeten.

‘We zullen zien hoe vindingrijk ze zijn en hoe verwrongen hun geest is. Ik vraag me af of er iemand aan boord is die niets weet van de superheldengekte? Zullen we de gebruikelijke namen van superhelden en hun superkrachten noemen?’

Jenny haalde haar schouders op. Ze stond op en strekte zich uit.

‘Het is zover,’ zei ik, instemmend met wat ze bedoelde. ‘Eerst de fitnessruimte en daarna licht sparren.’

‘Elleboogstoten oefenen?’ vroeg ze.

‘Nee!’ Ik wreef over mijn kaak, herinnerend aan de pijn van de vorige keer. Ze probeerde haar elleboog omhoog te trekken naar mijn kin nadat ze mijn rechtse hoek had geblokkeerd. Ik raakte niet